

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Novosada a soudkyň JUDr. Ludmily Petrákové a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

žalobce: **Ing. H. B.**, narozený dne xxx bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Jindřichem Rajchlem
sídlem Povltavská 829/36a, 171 00 Praha 7

proti
žalované: **ČESKÁ TELEVIZE**, IČO: 00027383
sídlem Na hřebenech II 1132/4, 147 00 Praha 4

o ochranu osobnosti

k odvoláním žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. ledna 2024, č. j. 16 C 10/2023-62,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II **mění** jen tak, že žalovaná je povinna odstranit ze stránek www.ceskatelevize.cz obrazovou část reportáže s názvem Xxx, která byla odvíšlána v pořadu Reportéři ČT dne xxx, od okamžiku prvního záběru na dům žalobce až

do konce slov „...který ho k rozesílání lživých zpráv přivedl“, kdy žalobce zavře okno; jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.

- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku IV **potvrzuje**.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku V **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 25 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. **Žalobce** se podanou žalobou domáhá uložení povinnosti žalované zdržet se dalších neoprávněných zásahů do práv na ochranu osobnosti žalobce, tedy zejména v budoucnu nepublikovat jakékoliv osobní údaje, včetně osobních údajů citlivé povahy ve vztahu k žalobci, a odstranit následky svého neoprávněného zásahu do práv žalobce, a to formou stažení dehonestující reportáže z veřejné datové sítě tak, aby nebyla již nadále dostupná, a současně publikováním veřejné omluvy za porušení práv na ochranu osobnosti žalobce, a to formou ústního sdělení šéfredaktora pořadu Reportéři ČT zveřejněného v nejbližším následujícím pořadu Reportéři ČT odvysílaném po právní moci rozsudku a současně zaplacením finančního zadostiučinění žalobci ve výši 50 000 Kč. V podrobnostech jsou tvrzení a argumenty žalobce předestřeny v bodech 1 až 3 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
2. **Žalovaná** s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí na základě tvrzení a argumentů uvedených v bodech 4 a 5 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
3. **Soud prvního stupně** rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl část žaloby, kterou se žalobce domáhal uložení povinnosti žalované zdržet se dalších neoprávněných zásahů do práv na ochranu osobnosti žalobce, tedy zejména v budoucnu nepublikovat jakékoli osobní údaje, včetně osobních údajů citlivé povahy ve vztahu k žalobci (výrok I), stáhnout dehonestující reportáž z veřejné datové sítě tak, aby nebyla veřejnosti dostupná (výrok II), a omluvit se formou veřejné omluvy za porušení práv na ochranu osobnosti žalobce, a to formou ústního sdělení šéfredaktora pořadu Reportéři ČT zveřejněného v nejbližším následujícím pořadu Reportéři ČT odvysílaném po právní moci rozsudku (výrok III). Dále uložil žalované povinnost zaplatit žalobci finanční zadostiučinění ve výši 25 000 Kč (výrok IV), zamítl část žaloby, kterou se žalobce domáhal uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci finanční zadostiučinění ve výši 25 000 Kč (výrok V), a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok VI). Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a které není třeba v zájmu stručnosti opakovat.
4. **Žalobce** napadl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II, V a VI včasným a přípustným **odvoláním**. Namítá, že nelze odmítnout návrh žalobce na stažení celé reportáže pouze s odkazem na skutečnost, že reportáž má „dlouhou stopáž“. Předmětná reportáž tvoří kompaktní celek a v případě, že by do ní bylo zasahováno „vystřížením“ pouze té části, kde se hovoří o žalobci či kde je žalobce zobrazován, včetně jeho bydliště, pak by celý pořad ztratil veškerou vazbu a fakticky i celý svůj smysl. V daném případě je účelnější a výrazně snazší stáhnout celou reportáž z veřejné datové sítě (internetu), než reportáž přepracovávat a vystříhávat z ní konkrétní pasáže. Dále žalobce nesouhlasí s moderací jím vzneseného nároku na relativní satisfakci ze strany soudu prvního stupně. Skutečnost, že se jakékoliv médium zajímá o nějakou problematiku, je právně zcela irelevantní a nemůže odůvodnit jakýkoliv zásah do osobnostních práv žalobce. Počet negativních

reakcí, verbálních výpadů a výhrůžek vůči žalobci se okamžitě po odvysílání reportáže zmnohonásobil. Publikované záběry zcela jednoznačně umožňovaly zcela nepochybnou identifikaci místa trvalého bydliště žalobce a toto se následující den objevilo prakticky na všech sociálních sítích. Žalobce se v důsledku odvysílání reportáže stal terčem mnoha nenávislných až výhrůžných reakcí, jak ve svém přímém okolí, tak v online prostředí. Snímek obrazovky s jednou z těchto vulgárních reakcí žalobce předložil soudu prvního stupně, celkově však jejich počet čítal stovky. Reportáží tak bylo s vysokou intenzitou narušeno jeho právo na ochranu soukromí podle § 84 a násl. o. z. Žalobce proto neshledává žádný právně relevantní důvod pro moderaci jím vzneseného nároku na polovinu, jak učinil soud prvního stupně v napadeném rozsudku. Dále by mu měla být přiznána náhrada nákladů řízení v plném rozsahu, jelikož použití ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. není právně příslušné za situace, kdy soud prvního stupně konstatoval, že ze strany žalované došlo k porušení práv žalobce, aniž by žalobce toto porušení jakkoliv sám inicioval, a kdy soud prvního stupně bez právně relevantního důvodu moderoval jím vznesený nárok na uhrazení relutární satisfakce o 50 %. Navrhuje proto, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalované uloží povinnost stáhnout předmětnou reportáž z veřejné datové sítě tak, aby nebyla veřejnosti dostupná, uložil žalované povinnost uhradit celou částku požadovaného finančního zadostiučinění ve výši 50 000 Kč a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

5. K odvolání žalobce se **žalovaná** vyjádřila tak, že nelze odstraňovat celou reportáž, když se ani netýká žalobce a žalobci je v ní věnováno pouze několik málo sekund. Jakékoliv úvahy žalobce o tom, co je podle něho účelné a snazší a zda by reportáž ve svém zbytku dávala či nedávala smysl, jsou irelevantní a nemohou ospravedlnit odstranění reportáže jako celku včetně pasáží, kde žalobce není zobrazen. Odstranění reportáže je i tak nedůvodné, neboť k žádnému zásahu do osobnostních práv žalobce nedošlo. Dále žalovaná namítá, že pokud žalobce tvrdí, že se počet negativních reakcí, verbálních výpadů a výhrůžek po odvysílání reportáže zmnohonásobil, popř. že se místo jeho bydliště objevilo prakticky na všech sociálních sítích, tak nic takového nebylo v řízení před soudem prvního stupně prokázáno. Nadto žalovaná namítá, že adresu žalobce v napadené reportáži nevedla.
6. Rozsudek soudu prvního stupně napadla včasným a přípustným **odvoláním** též **žalovaná**, a to ve výroku IV a VI. Namítá, že soud prvního stupně nevedl žádný faktický důvod přiznání relutární satisfakce, když uzavřel, že se mu jeví částka 25 000 Kč více než dostačující. Napadený rozsudek je proto v tomto nepřezkoumatelný, neboť soud prvního stupně neuvádí, za co konkrétně by měl žalobce tuto částku obdržet. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku pouze konstatoval, že osobnostní práva žalobce nebyla ze strany žalované dostatečným způsobem respektována. Tento svůj závěr odůvodnil tím, že redaktoři žalované navštívili žalobce bez jakéhokoliv ohlášení, přičemž žalobce nebyl připraven na takovou návštěvu, a bez jeho svolení vstoupili na jeho pozemek se zapnutou kamerou a natáčeli jej. Ve zpravodajství a aktuální publicistice je ale naprosto běžné, že redaktor se dotazuje respondenta na dané téma, a není k tomu potřeba předchozí ohlášení. O obsahu a způsobu komunikace mezi žalobcem a redaktorem žalované se měl možnost soud prvního stupně dozvědět zejména z napadené reportáže provedené k důkazu, popř. též z výslechu navrženého svědka O. G., redaktora žalované, který však k důkazu neprovedl. Když sám žalobce shodou okolností vyšel před dům, redaktor žalované s ním poté, co se představil, začal mluvit z veřejné komunikace, ale protože nebylo slyšet, co žalobce říká, redaktor žalované se jej dotázal, zda může blíže k němu a zda se jedná o žalobce. Z napadené reportáže je tedy zřejmé, že žalobce vyšel před dům sám (aniž by to bylo zapříčiněno redaktorem žalované), přičemž kameraman žalované stál po celou dobu mimo pozemek žalobce. Navíc, jak je patrné z obsahu napadené reportáže, se zvonky nacházely až na samotném domě žalobce. Redaktor žalované tak s žalobcem jednal zcela profesionálně, korektně a slušně. Soud prvního stupně se také vůbec nevypořádal s obsahem řetězové e-mailové komunikace, když některé řetězové e-maily žalobce navržené žalovanou neprovedl k důkazu. U jediného řetězového e-mailu žalobce, který soud

prvního stupně provedl k důkazu, pouze konstatoval, že z něho nezjistil žádné rozhodné skutečnosti. S tímto hodnocením ale žalovaná nesouhlasí, neboť téma reportáže a obsah řetězových e-mailů jsou naprosto klíčové pro posouzení otázky tzv. zákonné, v tomto případě zpravodajské, licence podle § 89 o. z. Soud prvního stupně v tomto ohledu pouze učinil závěr, že s ohledem na povahu pořadu nešlo v případě napadené reportáže o televizní zpravodajství, ale o televizní publicistiku. Žalovaná namítá, že předmětem napadené reportáže bylo téma šíření dezinformací, což je téma velmi důležité a nepochybně pokrývá aktuální dění a popisuje s tím související problémy ve společnosti. Podstata tzv. zákonných licencí vyplývá z upřednostňování obecného zájmu na zpravodajství, u něhož se předpokládá, že slouží veřejné informovanosti občanů (žalovaná zde odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4642/2009). Z řetězového e-mailu žalobce provedeného k důkazu soudem prvního stupně vyplývá, že žalobce informoval o již na první pohled smyšlených informacích týkajících se covidu-19 a propojení různých subjektů. Žalobce navíc sám v napadené reportáži potvrdil, že řetězové e-maily posílá, ostatně to ani nečinil sporným v průběhu řízení. Žalovaná je tak přesvědčena o tom, že není rozhodující, zda je pořad Reportéři ČT publicistickým pořadem, ale je podstatné to, že jeho obsahem jsou aktuální zpravodajská či zpravodajsko-publicistická témata. Nadto znovu namítá, že žalobce neprojevil nesouhlas s natáčením, věděl o něm a s redaktorem žalované komunikoval. Podle žalované má v daném případě veřejnost právo na ukázání podobizny žalobce a jeho pohnutek. Ostatně sám žalobce vstoupil do veřejné sféry rozesláním nevyžádaných řetězových e-mailů, a musí tak logicky počítat s tím, že může v souvislosti s tím být konfrontován a dotazován k tomu médií. Použití podobizny a jména žalobce včetně jeho reakce na kameru pro účely reportáže tak bylo v souladu s tzv. zpravodajskou licencí podle § 89 o. z. a žalovaná uveřejněním reportáže plnila svoji funkci tzv. veřejné služby, která jí je svěřena zákonem č. 483/1991 Sb., o České televizi. Pokud by soudy došly k závěru, že v takových případech nelze aplikovat zpravodajskou licenci, znamenalo by to v praxi, že by nebylo možné natáčet mediální obsah pořadů, pokud by respondent nedal výslovný souhlas. Žalovaná proto navrhuje, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že se zamítá část žaloby, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci finanční zadostiučinění ve výši 25 000 Kč, a přiznal žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, popř. aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

7. V průběhu jednání před odvolacím soudem konaného dne 13. 6. 2024 se **žalobce** vyjádřil k odvolání žalované tak, že v napadené reportáži nebyla dána rovnost zbraní, jelikož všichni účinkující v reportáži souhlasili s natáčením, jediný žalobce nikoliv. U skupiny tzv. Českých elfů se kvůli jejich bezpečnosti účinkující anonymizovali, u žalobce to tak také bylo možné. Žalovaná ve své reportáži použila taktiku „name and shame“, tedy „pojmenovat a zostudit“. Správně se ale měla žalobce nejdříve zeptat, jestli souhlasí s natáčením. V dané situaci se nejednalo o veřejné prostranství, jelikož redaktor žalované šel až za branku pozemku žalobce a začal s ním hovořit, přičemž kameraman žalované jej skrytě natáčel, aniž by to žalobce věděl (to zjistil až následně z otevřeného okna, kdy kameramana odhalil se slovy „támhle se schovává“). Dále žalobce upřesnil, že požaduje napadenou reportáž stáhnout z webových stránek žalované www.ceskatelevize.cz.
8. **Odvolací soud** při jednání konaném dne 13. 6. 2024 v souladu s ust. § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval dokazování, a to přehráním reportáže s názvem Xxx, která byla odvysílána v pořadu Reportéři ČT dne xxx. Z té odvolací soud zjistil, že v této je od času cca 8:20 záběr na rodinný dům se zahradou (bez názvu ulice nebo čísla popisného) a poté bližší záběr na cedulku na domě nesoucí příjmení žalobce. Následuje záběr na žalobce stojícího v županu na podestě u dveří do domu. V tomto okamžiku redaktor žalované je již na zahradě (pozemku) u domu a sděluje „Dobrý den, já hledám pana H. B., to jste Vy?“ a dále sděluje, že by se ho potřeboval na něco zeptat. Nato se žalobce zeptá, koho redaktor žalované hledá. Ve chvíli, kdy se redaktor žalované znovu zeptá žalobce, zda je H. B., a začne mu sdělovat, že se ho chce zeptat, že je jedním z největších rozšiřovatelů řetězových e-mailů, začne žalobce mávat rukou a odcházet směrem ke dveřím dovnitř do domu.

Následně je v témže záběru vidět redaktor žalované, jak jde po vstupní cestě k domu žalobce a ptá se ho, proč e-mailů posílá. Během toho se zobrazí titulek se jménem žalobce a podtitulkem „rozesílatel řetězových e-mailů“. Žalobce se následně ptá redaktora žalované, proč se ho na to ptá, načež mu redaktor žalované odpoví, že ho to zajímá. Na to mu žalobce odpoví, že ho nezajímá, proč to redaktora žalované zajímá, na což redaktor žalované reaguje tak, že to samozřejmě respektuje a že se jen chce žalobce zeptat, kde bere ty informace a proč a jak je rozesílá. Žalobce na toto reaguje, že je bere z internetu a že do toho redaktorovi žalované nic není; poté už jen pokyne rukou a odejde dovnitř do domu. Po tomto následuje záběr na žalobce stojícího vevnitř domu u okna s mobilním telefonem v ruce před sebou. Redaktor žalované se žalobce ptá, jestli by ho mohl poprosit, zda by nesešel za nimi ven. Žalobce mezitím hovoří, přičemž je jen slyšet konec věty „...že posílám e-mailů a má s sebou nějakého kameramana, ten se támhle schovává“. Poté už je jen záběr na redaktora jdoucího po ulici a krátký záběr na žalobce zavírajícího okno, během kterého zní komentář redaktora žalované o tom, že se nestačili žalobce zeptat, jaký je jeho životní příběh, který ho k rozesílání lživých zpráv přivedl (čas cca 9:28). Dále se už žalobce v reportáži nevyskytuje.

9. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a shledal, že odvolání žalobce je částečně důvodné a že odvolání žalované důvodné není.
10. Odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně správně v napadeném rozsudku citoval relevantní normy objektivního práva (které tedy již odvolací soud znovu neopakuje) a učinil správný závěr o skutkovém stavu (vůči podstatným skutkovým zjištěním soudu prvního stupně ostatně odvolací námitky účastníků řízení ani nesměřují).
11. Odvolací soud nejprve předesílá, že sám učinil to skutkové zjištění, že redaktor žalované vstoupil za branku (tj. na pozemek u domu žalobce), aniž by k tomu byl žalobcem vyzván (jak žalovaná ještě i při jednání před odvolacím soudem tvrdila). To je ze samotného obsahu předmětné reportáže zřejmé. Redaktor žalobce zdraví slovy *dobrý den* a říká mu, že hledá pana H. B. a zda to je on, přičemž při těchto úvodních slovech již kráčí po pozemku k domu žalobce. Z toho plyne, že vstupu za branku na soukromý pozemek žádná konverzace o tom, zda redaktor za branku může vstoupit, neproběhla. V opačném případě by redaktor minimálně pozdravil, představil by se a řekl, proč chce vstoupit na soukromý pozemek, ještě před brankou na veřejném prostranství. Nejde o zásadní zjištění pro věc, redaktor ostatně sám ani obrazový záznam nepořizoval, ovšem dokresluje to, za jakých okolností rozhovor proběhl. Z reportáže je dále zřejmé, že žalobce má k redaktorovi odmítavý postoj, komunikovat s ním nechce a po pár slovech vstoupí do domu.
12. Odvolací soud shledává, že předmětná reportáž je televizním zpravodajstvím dle ust. § 89 o. z. Divákům se předkládají zjištění, která redaktori učinili ohledně konkrétního tématu (šíření dezinformací ve společnosti, rozdělování rodin, řetězové maily, působení Českých elfů a dezinformátorů), přičemž je bez významu, že se nejedná o denní zprávy (události), avšak o reportáž, která dané téma zpracovává obsáhleji, obsahuje rozhovory, záběry z demonstrací apod. a vůči šíření dezinformací vyznívá kriticky.
13. Odvolací soud ovšem též shledává, že žalovaná porušila při pořizování a zveřejňování záběrů žalobce a jeho domu ust. § 90 o. z. V první řadě je podstatné, že sice předmětná reportáž je zpravodajstvím, avšak nejedná se zároveň o zprávy, jejichž zveřejnění nesnese odkladu, nejde o denní události, které je třeba veřejnosti co nejdříve přinést. Reportáž se zabývá obecnější a dlouhodobou problematikou a její neurgentnost je zřejmá i z toho, že byla zveřejněna v pořadu vysílaného žalovanou jednou za týden. Z povahy a obsahu reportáže je zřejmé, že na její aktuálnosti by nijak neubralo, pokud by byla zveřejněna později v řádu třeba i týdnů. Za této situace pak není obhajitelný zásah žalované do soukromí žalobce, k němuž došlo pořízením a zejména pak zveřejněním obrazového záznamu žalobce a jeho domu, aniž by žalobce byl předem vyzooměn žalovanou, že ta má zájem s ním rozhovor pořádit. Obsah reportáže a

zejména absence naléhavosti neprodleného zveřejnění daného tématu zjevně neodůvodňují, aby žalovaná pořídila a zveřejnila záběry nepřipraveného a zaskočeného žalobce v domácím úboru (snad v županu) na vlastní zahradě (na pozemku přímo přiléhajícím k domu) a záběry obydlí žalobce. Soukromý prostor, tedy i to, kde a jak lidé bydlí, je nedílnou součástí lidského soukromí. Nepochybně je téma reportáže věcí veřejného zájmu, ovšem žalované v daném případě nic nebránilo v tom, aby žalobce nejprve kontaktovala (jeho adresu znala) a nabídla mu možnost rozhovoru či vyjádření pro danou reportáž. Až pokud by žalobce odmítnul, mohla by teprve žalovaná volit další vhodné a přiměřené kroky. Tedy žalovaná zákonný důvod zpravodajské licence využila nepřiměřeným způsobem v rozporu s oprávněnými zájmy žalobce.

14. Odvolací soud konstatuje, že téma předmětné reportáže je rozhodně věcí veřejného zájmu; právě proto ostatně je televizním zpravodajstvím, na něž dopadá zpravodajská zákonná licence. Žalobce v průběhu řízení ani nepopíral, že rozesílal tzv. řetězové maily s dezinformačním obsahem (předmětem řízení nečinil otázku pravdivosti sdělení, která o něm v reportáži zazněla). V takovém případě ovšem žalobce nemá právo na anonymitu, neboť sám svou aktivitou do veřejného života vstupuje. Tedy odvolací soud nevidí neoprávněný zásah žalované do osobnosti žalobce v tom, že žalovaná zveřejnila jméno a příjmení žalobce. Ani samotné zveřejnění podobizny žalobce by právu neodporovalo, pokud by k němu ovšem došlo za jiných okolností, tedy pokud by bylo šetřeno také žalobcovo právo dané ust. § 90 o. z. Neoprávněné rovněž není, že žalovaná zveřejnila zvukový záznam žalobcových slov, neboť to v daném kontextu samo o sobě nijak soukromí či jiný osobnostní statek žalobce nesnižuje.
15. Ve světle uvedeného tedy odvolací soud uznal, že žalobce důvodně požaduje, aby žalovaná ze svých internetových stránek odstranila předmětnou reportáž, ovšem jen v té části, která neoprávněně zasahuje do soukromí žalobce. Jde o obrazové záběry domu a osoby žalobce v rozsahu specifikovaném ve výroku I tohoto usnesení. K širšímu odstranění předmětné reportáže zákonný důvod není dán, neboť zbývajícím rozsahem k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobce nedochází.
16. Dále odvolací soud uznal, že žalobce má právo na odčinění nemajetkové újmy způsobené neoprávněným zásahem do soukromí peněžitým zadostiučiněním. Zásadní je, že soukromí žalobce bylo narušeno jak při pořizování záznamu, tak též, a to zejména, při jeho zveřejnění v rámci známého a sledovaného pořadu Reportéři celostátně vysílaného prvním programem žalovanou v hlavním vysílacím čase. Rovněž nelze přehlédnout, že předmětná reportáž je dále k dispozici veřejnosti na internetových stránkách žalované po dobu již cca jednoho a půl roku. Tedy k neoprávněnému zásahu do žalobcova soukromí došlo v širokém rozsahu v kontextu celé republiky. Za této situace je žalobcem požadovaná částka 50 000 Kč minimální (s ohledem na to, že při neoprávněných zásazích do osobnostních práv člověka způsobených v rámci celostátního zpravodajství je soudní praxí obvykle přiznáváno peněžité zadostiučinění v řádu set tisíc), a pro její přiznání tak není nutno zjišťovat další specifické okolnosti (např. konkrétní výši sledovanosti pořadu, zda musel žalobce čelit konkrétním negativním událostem vyvolaným neoprávněným zásahem apod.).
17. Odvolací soud tedy částečně změnil výrok II a zcela výrok V rozsudku soudu prvního stupně postupem dle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a potvrdil výrok IV postupem dle ust. § 219 o. s. ř.
18. Vzhledem k tomu, že odvolací soud částečně změnil rozsudek soudu prvního stupně, rozhodoval o nákladech řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). Tím byl odklizen nákladový výrok VI rozsudku soudu prvního stupně.
19. Jelikož dva relativně samostatné nároky žalobce (konkrétně zdržovací nárok a nárok na omluvu) byly zamítnuty v celém rozsahu, u odstraňovacího nároku byl žalobce částečně (v základu) úspěšný a u nároku na peněžité zadostiučinění byl úspěšný zcela, je výsledek sporu pro obě strany srovnatelný. Proto nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (§ 142 odst. 2 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** v rozsahu výroku I **dovolání přípustné** k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Ve zbylém rozsahu **dovolání přípustné není**.

Praha 13. června 2024

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu